

Župne obavijesti

OVAJ TJEDAN ŽUPNI URED NEĆE RADITI.

PONEDJELJAK: čišćenje crkve nakon mise; nakon mise sastanak s predstavnicima svih aktivnih skupina i dogovor za TIJELOVO.

UTORAK: 16⁰⁰ radna akcija oko crkve i župnog dvorišta i puta kuda prolazi procesija

SRIJEDA: KVIRINOVO Svetkovina sv. Kvirina **srijedu 3. lipnja**, zaštitnik Sisačke biskupije i grada Siska. U 10 sati kreće procesija od sisačke katedrale ulicama grada do bazilike sv. Kvirina. Svečano misno slavlje u bazilici, s početkom u 11 sati, predvodit će banjalučki biskup Željko Majić u zajedništvu sa sisačkim biskupom Vladom Košićem i biskupima Zagrebačke metropolije.

ČETVRTAK: TIJELOVO sv. Mise:

10⁰⁰ Tijelovska procesija; **19⁰⁰ večernja;**

Proopričesnici neka dođu u svojim proopričesničkim haljinicama i sudjeluju na sv. misi i u tijelovskoj procesiji sa Presvetim. Pozivamo djecu da ponesu latice cvijeća koje će u procesiji bacati ispred Presvetog. Također, pozivamo i krizmanike.

TIJELOVO Blagdan koji nazivamo Tijelovo svetkovina je Presvetog Tijela i Krvi Kristove. Slavi se u četvrtak po blagdanu Presvetog Trojstva. Blagdan Tijelovo uvodi se u Njemačkoj još 1253. godine, a papa Urban IV. uvodi 1264. taj blagdan za cijelu Crkvu. U većim zemljama vjernici već u 14. stoljeću oduševljeno prihvaćaju Tijelovsku procesiju u kojoj se Presveto nosi u pokaznici. **Prva Tijelovska procesija** dogodila se u Kölnu u razmaku od 1274. i 1279. godine.

Inače, štovanje Presvetog oltarskog sakramenta razvilo se još u 12. stoljeću. Već sv. Ciprijan među prvima govori o euharistijskom čudu u kojemu se i na vidljiv način događa promjena hostije u Kristovo tijelo (*u pravo meso*) i vina u Kristovu krv (*u doslovnom smislu*). Kroz povijest je bilo nekoliko takvih čuda. Najpoznatije je čudo u Bolseni koje je utjecalo na porast pobožnosti vjernika prema euharistiji. Ta pobožnost i to čudo bili su razlozi i povod da je Crkva 1264. godine ustanovila svetkovinu Tijelova. Od poznatih sličnih čuda dovoljno je spomenuto ona u Sijeni (1330. i 1730.), kao i ona u Lancianu (*prvi put u 8. stoljeću i drugi put 1273.*). Kod nas je poznat relikvijar predragocjene krvi Kristove koji se čuva u Ludbregu. **Zajedničko svim euharistijskim čudima je to da se za vrijeme mise, nakon što svećenik izgovori Isusove riječi upućene apostolima na Posljednjoj večeri, hostija (kruh) i na vidljiv način pretvori u pravo meso, a vino u pravu krv Kristovu.** Opisi tih čuda govore uglavnom o sumnji nazočnih vjernika ili samoga svećenika koji služi misu u istinitost Isusovih riječi da je kruh doista njegovo tijelo i da je vino doista njegova krv.

Pozivamo mladež na Mladifest u MEĐUGORJE
od 1-6. kolovoza 2026.godine. Prijaviti se što prije.
Mogu se prijaviti i bračni parovi i odrasli.

DUH ZAJEDNIŠTVA

PASTORALNI LISTIĆ ŽUPE SV. PETRA, IVANIĆ-GRAD
Godina XXVI. - broj 1280 - 31.05.2026.

Bog je poslao Sina da se svijet spasi po njemu.

U ono vrijeme reče Isus Nikodemu: »Bog je tako ljubio svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni. Ta Bog nije poslao Sina na svijet da sudi svijetu, nego da se svijet spasi po njemu. Tko vjeruje u njega, ne osuđuje se; a tko ne vjeruje, već je osuđen što nije vjerovao u ime jedinorođenoga Sina Božjega.«
Iv 3, 16–18

1. čitanje (Izl 34,4b-6.8-9) U prvom čitanju Mojsije susreće Boga na Sinaju. Gospodin se objavljuje kao „Bog milosrdan i milostiv, spor na srdžbu, bogat ljubavlju i vjernošću“. Bog nije dalek niti ravnodušan prema čovjeku. On ulazi u povijest svoga naroda, oprašta mu i vodi ga usprkos njegovim slabostima. Mojsije stoga moli da Bog ostane usred svoga naroda. I danas je to vapaj Crkve i svakoga vjernika: da Gospodin bude među nama i vodi nas svojim putem.

Otpjevni hvalospjev Dn 3,52-56 poziva sva stvorenja da blagoslivljaju i slave Boga. Čitav svemir postaje hram u kojem odjekuje hvala Stvoritelju. Čovjek je pozvan pridružiti se toj pjesmi zahvalnosti i prepoznati Božju prisutnost u svemu stvorenome.

2. čitanje (2Kor 13,11-13) U Drugoj poslanici Korinćanima sveti Pavao donosi jedan od najljepših trojstvenih blagoslova: „Milost Gospodina Isusa Krista, ljubav Boga i zajedništvo Duha Svetoga sa svima vama!“ Ove riječi otkrivaju djelovanje svake božanske osobe u našem životu: Otac nas ljubi, Sin nas spašava, a Duh Sveti okuplja i vodi u zajedništvo. Kršćanski život nije moguće živjeti samostalno; pozvani smo graditi jedinstvo, mir i međusobnu ljubav.

Evangelje (Iv 3,16-18) Evangelje donosi možda najpoznatije riječi Svetoga pisma: „Bog je tako ljubio svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca.“ U središtu Božjeg plana nije osuda nego spasenje. Otac iz ljubavi šalje Sina, a Sin svojom žrtvom otvara put vječnoga života. Tko vjeruje u njega, prima novi život i postaje dionikom Božje ljubavi.

Otajstvo Presvetoga Trojstva ne možemo do kraja razumjeti ljudskim razumom, ali ga možemo živjeti. Svaki put kada se prekrizimo, kada molimo, opraštamo, ljubimo i služimo drugima, ulazimo u dinamiku Božje ljubavi. Bog nije samo iznad nas – On želi prebivati u nama i po nama širiti svoju ljubav svijetu.

Zborna molitva

Bože Oče, poslao si na svijet svoga Sina, Riječ istine, i Duha posvetitelja, da ljudima objaviš tajnu svoga života. Udijeli nam da ispovijedamo pravu vjeru, priznajemo slavno i vječno Trojstvo te se klanjamo tebi, svemogućem i jedinom Bogu. Po Gospodinu.

Što imamo od Boga? Što nam daje Bog? Prijašnji su naraštaji znali odgovor naizust: Vječni život! - A potom su u novije doba teolozi prešli s govora o vječnim na govor o zemaljskim stvarima, kao da im bijaše dosta tješnja vječnim životom. Tražili su puni život ovdje i sada. Puninu života. Treba iskustiti i živjeti život prije smrti. Međutim, kad dobro promislimo i sagledamo, možemo reći da nam je

Bog najprije dao samoga sebe, dao nam sve u svome Sinu. Bog je poslao Sina u svijet. Tek nam je taj Božji Sin omogućio puninu života, puni život, u pravome smislu riječi. Isus je ta Božja punina i slava među nama. Uzmemo li Ivanovo Evanđelje u njegovoj cjelovitosti - uključujući i Isusova znamenja i uskrsnuće - onda je ono jedan veliki smjerkokaz prema Isusu: On nas uvodi u vjeru, u zbiljnost Boga. Isus je dokaz Božje opstojnosti, on je dokaz za vjerovanje u Boga. Dakako, i Bog ulazi u veliki 'rizik' šaljući nam svoga Sina. Sin je ponajprije dar, a onda i put, istina, život, svjetlo, uskrsnuće ili pak kruh života. Bog nam daje Sina bezuvjetno. Šalje ga u svijet bezuvjetno. To govori Isus Nikodemu. S vjerom je kao kad čovjek jede kruh ili pije iz kaleža. Upravo ta riječ 'dar' najbolji je tumač riječi 'milost' iz Ivanova Proslova. Milost nije neka stvar, nego je Isus - Sin - milost u osobi. Mojsije je dao Zakon, i Zakon se dade odvojiti od Mojsija, dok je s Isusom posve drukčije. On je neodvojiv od milosti i istine. U tome smislu Isus može reći kako je došlo danas spasenje kući ovoj, ili pak u odnosu na Nikodema, u ovoj noći njemu je zasjalo nebesko svjetlo, obasjala ga vječna svjetlost iz Isusova lika. Čovjek postaje dionikom spasenja ako se Isusu otvori. Darovatelj i dar su jedno! Nema razlike između tih zbiljnosti. Čuli smo jedan od temeljnih odsječaka iz cjelokupnoga Novoga zavjeta, sveukupne povijesti spasenja. Bog je ljubio svijet i šalje iz ljubavi svoga Sina da svijet spasi, a ne upropasti ili osudi. Isus je ona razdjelnica, onaj kamen spoticanja, onaj znak osporavani na kome se duhovi dijele. Pripadnost ili nepripadnost, vjerovanje ili nevjerovanje u Isusa nosi sa sobom spas ili propast. Evanđelist Ivan ne govori ovdje o 'ljubljenom Sinu', kako se to inače zbiva u Novom zavjetu. Ovdje je riječ o 'ljubljenom svijetu'. Bog ljubi svijet. Bog ima ljubavi za svijet. To u najmanju ruku znači kako su Božji adresati svi ljudi, svaki čovjek. Rana je Crkva to izrazila u uskrsnom hvalospjevu: "Da roba otkupiš, predao si Sina!" Bog šalje svoga Sina u svijet koji je zaslužio ne ljubav, nego Božji gnjev i srdžbu. Svijet je u Ivanovu poimanju izgubljeno čovječanstvo koje se grijehom udaljilo od Boga. Bog je odlučio spasiti svijet i zato šalje najdragocjenije što ima: Svoga Sina. To je čudo njegove ljubavi, to je čudo Novoga zavjeta. Premda Stari zavjet često govori o tome kako čovjek treba ljubiti Boga i kako Bog ljubi čovjeka, svoje stvaranje, ipak nigdje ne ćemo pronaći izričaj: Bog je ljubav! - što je temeljna poruka Novoga zavjeta, onaj tajanstveni code upisan u njegovo biće. Zašto? Jer u svijetu još uvijek nema onoga što je Ivan tako divno izrazio, navodeći Isusove riječi: 'Bog je tako ljubio svijet da je darovao svijetu svoga Sina.' - Taj konačni dokaz, ta kruna Božje objave, još se nije bila očitovala ni zbila u Starome zavjetu. Sin još nije došao u ovaj svijet. U Starome zavjetu imamo ljubav, ali nema riječi o onoj božanskoj ljubavi koja nadilazi svaku ljudsku spoznaju i misao, te koja ide do kraja, koja ide do ludila križa. Bog je do ludila križa ljubio svijet. To je iskustvo jednoga Pavla, to je iskustvo svih velikih mistika u povijesti kršćanstva.

DAN	MISNA NAKANA	SVETAC DANA
PON 1.6.	19 ⁰⁰ † Ivica i ob. Mužević, ob. Šprajacek	Sv. Justin
UTO 2.6.	19 ⁰⁰ † Jelena i Antun Mesić † Stjepan i Manda Puškarić † ob. Čolić i Pavlović *na nakanu jedne obitelji *na nakane sv. Marti	Sv. Marcelin i Petar † Marija Sokoli † Zlatko i ob. Anić † Ruža Mandušić
SRI 3.6.	19 ⁰⁰ † Ankica Debeljak	Sv. Karlo Lwanga i drugovi
ČET 4.6.	10 ⁰⁰ župna PRO POPULO 19 ⁰⁰ † Antonio Matijević	TIJELOVO
PET 5.6.	19 ⁰⁰ † Tomislav i Milan Kiš † Franjo Kunek	Sv. Bonifacije
† Marija Sokoli	† Ante, Filip i Ruža Cota † Marija i Đuro Domitrović † Branko, Zlata i Ivan Lipošćak † Ilija Kljajić	*na nakanu *na nakanu *za uspješno liječenje
SUB 6.6.	19 ⁰⁰ † Iva i Ante Kuliš	Sv. Norbert
NED 7.6.	8 ⁰⁰ † Marta Beriša 10 ⁰⁰ župna PRO POPULO 19 ⁰⁰ † Vica Bartolić	DESETA NEDJELJA KROZ GODINU

Bog uzima u svoje ruke stvari i izbija argumente svim prigovorima, gdje bi bilo njegovo mjesto u ovome svijetu. Bog jest u svijetu u svome Sinu koga je izručio smrti na križu. Bog je unišao u zli svijet i Isus je znak našega Boga u svijetu. Do te se mjere ovaj Bog brine za svijet da svijetu izručuje ono što ima najdragocjenije, svoga Sina. Susrećemo se ovdje ne s nemoćnim Bogom, ne s patničkim ili neshvaćenim, ne s nekim svemućućim Bogom, nego s Bogom koji je ljubav, koji je zaljubljenik u svijet, i koji tomu svijetu daje Sina. Ulazi u rizik sa svijetom. Inače u religijama a i u Bibliji imamo često izričaj kako ljudi trebaju ljubiti Boga ili bi ga trebali ljubiti, bez granica, kao ona žena koja je pomazala Isusu noge. Ali ovdje Bog ljubi svijet, čovjeka, neizmjereno, i upravo je ta ljubav ona Božja tajna. Naša kršćanska egzistencija može se sastojati samo u tome da cijeli život promatramo i da se divimo toj ljubavi kojoj nigdje ne ćemo pronaći nikakve usporedbe. Odnos našega Boga prema svijetu naziva se 'ljubavlju'. Cilj joj je da čovjek ima udjela u samome Božjem životu, 'vječnom životu'. Opreka životu jest smrt. Biti mrtav znači biti bezimen, nemati udjela u Božjem životu. Smrt je pobijedena u ljubavi, stvarateljskoj Božjoj ljubavi, a čovjek nije poput jednodnevne muhe koja jest i zamalo je nema. Ljubavlju nam Bog daje udjela u samome sebi. Ta ljubav ostaje i traje. Ljubav je neuništiva, a bit je ljubavi da se daje. Prihvatimo je u Isusovoj osobi.